

Αναπολώ ακόμα τις παλιές εποχές που έκανα το διδακτορικό μου με την επίβλεψη του κ. Θωμά Σφηκόπουλου στο ΕΚΠΑ το 2001. Ήτανε τότε Πρόεδρος του Τμήματος Πληροφορικής και Τηλεπικοινωνιών αλλά πάντα έβρισκε χρόνο να ασχοληθεί μαζί μου. Είχε και άλλη επιλογή? Ήμουν αρκετά επίμονος...

Για έναν Δάσκαλο έχει μεγαλύτερη σημασία από όλα τι λένε οι φοιτητές του για αυτόν. Επιτρέψτε μου λοιπόν να μεταφέρω κάποια δικά τους λόγια.

"Έχει περάσει αρκετός καιρός από τότε που έκανα τα πρώτα βήματα στον Ακαδημαϊκό χώρο με σένα δάσκαλο και αρωγό στην έρευνα, τη διδασκαλία, τη συγγραφή της διατριβής μου, στις μικρές (και άλλοτε μεγαλύτερες) μάχες να μην εγκαταλείψω την προσπάθεια. Δεν ξεχνώ, ότι μου πρόσφερες τα ερεθίσματα, καθώς και άπειρες ευκαιρίες να προβληματιστώ και να δουλέψω. Δεν ξεχνώ την παρότρυνση, τα σχόλια, τις διορθώσεις, καθώς και την ανατροφοδότηση που μου έδωσες. Δεν ξεχνώ τον τρόπο που στάθηκες στα λάθη μου. Δεν ξεχνώ την επιστημονική και την ηθική στήριξη, που αφειδώς μου παρείχες κάθε φορά που τη χρειαζόμουν, τον πολύτιμο χρόνο σου, την υπομονή και την κατανόηση με την οποία διαχειρίστηκες κάθε μου απορία. Σε θαυμάζω σαν άνθρωπο, γιατί 'άφησες τα χνάρια σου στη σκέψη πολλών, που υπήρξαν συνεργάτες ή μαθητές σου. Σε θαυμάζω για τη διορατικότητα σου. Σε σέβομαι σαν δάσκαλο για όσα με δίδαξες, για την απλοποίηση ενός προβλήματος και την εφαρμογή της λύσης αλλά και την απελευθέρωση της φαντασίας μου. Σε εκτιμώ σαν φίλο, αφού στάθηκες δίπλα μου και με συμβούλευσες πολλές φορές. Αγαπητέ Θωμά, εκφράζω ένα λιτό, απροσποίητο, ειλικρινέστατο ευχαριστώ σε σένα και την καλή τύχη, που μας

έφερε κοντά. Σου εύχομαι δε, να συνεχίσεις να βάζεις στόχους και να προσφέρεις στον ακαδημαϊκό χώρο κι όχι μόνο, αφού ο καθένας αξίζει τόσο, όσο αξίζουν εκείνα για τα οποία αγωνίζεται.... Ο μαθητής και φίλος Άρης Τσίπουρας"

"Μόνο βαθιά ευγνωμοσύνη για την τύχη μου μπορώ να νιώσω που με διαλέξατε για Μαθητευόμενο Μάγο, και από τότε μοιράζεστε μαζί μου απλόχερα τη γνώση, την εμπειρία και το όνειρο. Είστε αυτός ο Δάσκαλος, που δεν σας ταιριάζει ούτε ο ενικός ούτε ο πληθυντικός. Ίσως γι' αυτό όλοι οι κοντινοί σας συνεργάτες σας αποκαλούμε μεσιέ.

Τελικά μεσιέ το όνειρο υπάρχει, και ναι, τώρα αρχίζω να κατανοώ καλύτερα τα μαθήματά σας: όλα είναι συσχετισμός δύναμης, πάντα υπάρχει η σωστή στιγμή για κάτι, η αναζήτηση του ποιος φταίει δεν λύνει ποτέ το πρόβλημα, όποιος πράττει σφάλλει -αρκεί το λάθος να μην επαναλαμβάνεται-, πάντα ψάχνουμε λύσεις στα προβλήματα και όχι προβλήματα στις λύσεις, οργανώνουμε την κάθε μέρα με βάση τις προτεραιότητες, δεν μαθαίνουμε από το αποτέλεσμα αλλά από τη διαδρομή προς αυτό, πάντα βοηθάμε και πάντα θέτουμε ερωτήματα. Όλα αυτά και τόσα άλλα αμέτρητα μου μάθατε κατά τη διάρκεια της εκπόνησης του διδακτορικού μου, αλλά και όλα αυτά τα χρόνια της συνεχούς συνεργασίας μας. Είστε το καλύτερο σχολείο της ζωής μου, ο δικός μου μαέστρος." - Βάγια Κυριακίδου

"Αγαπητέ Θωμά είχες πάντα το γραφείο που κάποιος θα ερχόταν με το πρόβλημα του και θα έφευγε με τη λύση του. Είχες και έχεις ένα μοναδικό τρόπο να ταιριάζεις τα πράγματα και να προβλέπεις τις επιπτώσεις θετικές ή αρνητικές. Το σημαντικότερο απ' όλα είναι ότι δούλευες μαζί μας με όραμα, πάντα υπήρχε όραμα και στόχος και σε ευχαριστώ γι αυτό. Και έβλεπες και εξακολουθείς να βλέπεις μακριά όταν οι περισσότεροι κοιτούσαν στο εγγύτατο μέλλον χωρίς να μπορούν να κατανοήσουν τις προσλαμβάνουσες. Πάντα ήθελες να κάνουμε κάτι καινούργιο, κάτι που πραγματικά θα είχε ενδιαφέρον κάτι που θα έχει νόημα. Έχεις επηρεάσει με το τρόπο σκέψης σου, τη ζωή πάρα πολλών ανθρώπων, συνεργατών και μαθητών σου και αυτό είναι πολύ σημαντικό." Δημήτρης Κατσιάνης

«Το διδακτορικό είναι μια δοκιμασία, ένα ταξίδι για να περάσεις στην απέναντι όχθη. Θα σε πάρω από το χέρι και θα σε βοηθήσω να περάσεις απέναντι». Αρχηγέ, ακόμα ακούω στ' αυτιά μου αυτές τις λέξεις που μου είπες όταν ξεκίνησε η συζήτησή μας για το διδακτορικό μου. Και δεν το άφησες το χέρι μου μέχρι που πέρασα απέναντι, ούτε κι όταν άρχισα τα πρώτα μου βήματα στην ακαδημαϊκή ζωή, μέχρι που άρχισα να περπατάω μόνος μου. Και πάντα έχεις την έγνοια μου, όπως και όλων των «παιδιών» σου, ακόμα κι όταν παίρνεις το σοβαρό σου ύφος και καμώνεσαι ότι δε νοιάζεσαι για εμάς. Δεν περνάει μέρα που να μη θυμηθώ όλες τις στάσεις στο ταξίδι μας, τις επαγγελματικές από την εποχή της κοινής μας θητείας στο Υπουργείο Παιδείας, τις επιστημονικές, τις ερευνητικές, τις φιλοσοφικές, αλλά και τις βαθιά ανθρώπινες, με τους κοινωνικούς προβληματισμούς, τις ατελείωτες συζητήσεις και το άπειρο γέλιο. Τότε που ο κόσμος όλος ήταν το γραφείο σου και περίμενα πώς και πώς να χτυπήσει το τηλέφωνό μου να με

φωνάξεις να ανέβω. Ούτε ξεχνάω τα πόσα έμαθα από σένα. Κι αν ξεχωρίζω κάτι από όλα αυτά είναι ότι «στους ανθρώπους πρέπει να φερόμαστε με το συναίσθημα, κι όχι τη λογική», γιατί έτσι οι άνθρωποι βγάζουν το άρωμα της ψυχής τους. Αρχηγέ, με χαρά και τιμή σου αφιερώνω τα λόγια του Μέγα Αλέξανδρου για το δάσκαλό του, τον Αριστοτέλη: «Εις μεν τον πατέρα μου οφείλω το ζην, εις δε τον διδάσκαλό μου το ευ ζην». Είσαι ένα διαμάντι που δε χάνει τη λάμψη του στο χρόνο! Δάσκαλέ μου αγαπημένε σε ευχαριστώ πολύ για όλα!!

Χρήστος Μιχαλακέλης

“Οι λέξεις είναι αδύναμες να περιγράψουν τον σεβασμό και την εκτίμηση μου για σένα. Μια παράγραφος μικρή για να ειπωθούν όλα όσα έχεις κάνει και δεν θα ξεχαστούν. Ο χρόνος λιγοστός μπροστά στο χρόνο που έχεις ξοδέψει για μένα σε πολλές περιπτώσεις. Σε ευχαριστώ που με έμαθες πολλά περισσότερα από τις νόρμες της επιστήμης. Ευχαριστώ που μοιράστηκες μαζί μου τις γνώσεις σου, την πείρα σου, τη σοφία σου. Ευχαριστώ που με έκανες μέρος των προβληματισμών σου, των στόχων σου και των έργων σου. Ευχαριστώ που γέλασες μαζί μου, συμπόνησες τις λύπες μου, απάλυνες τους θυμούς μου, συγχώρεσες τα λάθη μου, πίστεψες σε μένα. Σε ευχαριστώ που μου έδειξες ότι με τον ενθουσιασμό, την αφοσίωση, την οργάνωση, και τη σκληρή δουλειά μπορείς να κάνεις σημαντικά πράγματα και να συνεχίζεις να προσφέρεις γνώση, δημιουργικότητα και ευκαιρίες στους μαθητές σου, στους συναδέλφους σου και στο δημόσιο ελληνικό πανεπιστήμιο στο οποίο πίστεψες, εργάστηκες και προσέφερες ολοκληρωτικά. Σε ευχαριστώ που μου έδειξες ότι το συναίσθημα και η καλοσύνη μπορεί να συνυπάρχει με τη επιστημονική λογική, το ακαδημαϊκό καθήκον και την επαγγελματική επιτυχία.

Σε ευχαριστώ σαν ένας που είχε τη τύχη να σε γνωρίσει. Σαν ένας που είδες σε αυτόν κάτι που δεν είδε ούτε ο ίδιος. Σε ευχαριστώ ως ακόμα ένας σε αυτή τη αίθουσα που δεν θα ήταν εδώ χωρίς εσένα. Σαν ένας που σε θαυμάζει για αυτό που είσαι.”

Δημήτρης Βαρουτάς

Τι να πω παραπάνω από τους εκλεκτούς φίλους δεν ξέρω. Θωμά σε ευχαριστώ για ότι μου έμαθες και για όλες τις υπέροχες εμπειρίες. Να ξέρεις ότι πάντα θα έχεις μια ξεχωριστή θέση στην καρδιά μας. Σου αφιερώνουμε ένα παλιό τραγούδι από μία παλιά ταινία με τον Sidney Poitier: “Στο Δάσκαλο μας με αγάπη”

Σε ευχαριστούμε για όλα!